

Παναγιώτης Μαυροειδής

Αξίζει να διαβαστεί -χωρίς καμία υποτίμηση- το σημερινό (Σάββατο 6 Ιουλίου, παραμονή βουλευτικών εκλογών) πρωτοσέλιδο άρθρο της υπέρ-συντηρητικής εφημερίδας ΕΣΤΙΑ.

Οι αρθρογράφοι της εφημερίδας, γνωστότερος όλων στους νεότερους ο Μανόλης Κοττάκης, δεν χαμπαριάζουν από πολιτικές μικροσκοπιμότητες. Μιλούν πάντα την ωμή ταξική γλώσσα της αστικής τάξης και του βαθέος συστήματος.

Σε αυτό λοιπόν το εμβληματικό κείμενο με χαρακτηριστικό τίτλο

«Τό τέλος της Μεταπολιτεύσεως, ή συντριβή της Αριστεράς»*(1),

ξεχωρίζουν τα εξής κεντρικά στοιχεία:

Πρώτον, ο ανώνυμος αρθρογράφος, **θριαμβολογεί** ότι:

“Αυτή ή πολιτική άνορθογραφία ήταν ασύμβατη μέ τό εύρωπαϊκό πολιτικό υπόδειγμα. Τό τέλος αυτής τής σχεδόν πενταετίας βρίσκει τήν Αριστερά συμβιβασμένη καί βαρειά ήττημένη”.

Την σταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος την πιστώνει ευθέως στην αριστερά. Έτσι...

Δεύτερον, συγχαίρει το **ΚΚΕ** για τη στάση του στις κρίσιμες στιγμές πολιτικών κρίσεων, γράφοντας:

“Τό σόκ τής χρεοκοπίας καί ή κατάρρευσις τών σοσιαλιστών τοῦ ΠΑΣΟΚ τό 2010, έφερε τήν Αριστερά μπροστά στίς Ιστορικές εϋθύνες της νά αποδείξει πώς όλα όσα έλεγε είναι έφικτά. Τό ΚΚΕ έξυπνα δέν σήκωσε τό γάντι. Αντιθέτως. Υπεράσπισε τό αστικό κοινοβούλιο από τήν εισβολή ακραίων στοιχείων, ενώ στήν κρίση τοῦ 2015 δήλωσε εϋθέως πώς δέν πρέπει νά

φύγουμε από τό εύρώ”.

Τρίτον, κρατάει “τα καλύτερα” τελικά λόγια για το ΣΥΡΙΖΑ, γράφοντας:

“άπεδείχθη στην πράξη, καί τό κατάλαβαν καλά οί Έλληνες, πώς ή Αριστερά μόνον ως δύναμις διαχειρίσεως έχει θέση στόν κόσμο τής Εύρώπης καί στό σύστημα τής ελεύθερης οίκονομίας. Όχι ως άνόητος ταραξίας διαδηλωτής. Ή διακυβέρνησίς της, άν δέν στοίχιζε τόσο άκριβά τό καλοκαίρι τοϋ 2015, θά ύποστηρίζαμε πώς υπήρξε χρήσιμη στους Έλληνες. Ό,τι προεβλήθη ως εναλλακτική πρότασις διακυβερνήσεως τής χώρας άπό τό 1974 καί μετά, κατέρρευσε μέ θόρυβο στην πράξη. Τέτοια Αριστερά δέν θά δοκιμάσει ξανά ποτέ ό Έλλην. Είδε στην καθημερινότητά του τί έστί βερύκοκο, καί μάλιστα άριστερό. Υπό αύτήν τήν έννοια, ο Άλέξης Τσίπρας είναι πράγματι ένα Ιστορικό πρόσωπο: είναι ο πρώτος καί ο τελευταίος εκλεγμένος πρωθυπουργός αύτής τής Αριστεράς”.

Το μήνυμα είναι σαφές: Σας νικήσαμε κύριοι!

Το ότι υπάρχει πάντα “**αριστερά**” του συστήματος (με άλλα λόγια αστική “αριστερά”)ή της **πολιτικής σταθεροποίησης του συστήματος**, είναι κάτι που οι εκπρόσωποί της –λογικό με μια έννοια- δεν το αποδέχονται. Αντίθετα, διατείνονται πως έχουν ανακαλύψει το μαγικό δρόμο, «χωρίς πολλές θυσίες και αίματα» προς την πολιτική αναγνώριση ή/και, τελικά, προς την πολυπόθητη εξουσία. Σκίζουν τα ιμάτιά τους όταν διατυπώνεται κριτική σε βάρος τους...

Υπάρχουν όμως κάποιες **οριακές στιγμές** και χρονικά σημεία όπου **πρέπει να πληρωθεί ο βαρύς λογαριασμός** των αυταπατών. Τέτοια είναι και η σημερινή πολιτική στιγμή.

Έτσι την βιώνει ο λαός, που δε συγκινείται ούτε από τα δηλητηριώδη «κυβερνητικά επιτεύγματα» του Τσίπρα, ούτε από την «σταθερότητα» στην ακινησία που πουλάει το ΚΚΕ.

Ακόμη πιο βαριά νοιώθει την ήττα ο ευρύς κόσμος της αριστεράς, καθώς αυτός πληρώνει τελικά και τον πολιτικό λογαριασμό.

Το ζητούμενο, είναι να δούμε στα σοβαρά την ανάγκη για μια **επαναστατική κομμουνιστική αριστερά** της πολιτικής **πράξης** και όχι των **συμβόλων**, της συνολικής αντικαπιταλιστικής ανατροπής και **κομμουνιστικής προοπτικής** και όχι μόνο των **κοινωνικών αγώνων**.

Χωρίς αυτή την ανατρεπτική αριστερά, ακόμη και τους πιο ένδοξους αγώνες, θα εμφανίζεται πάντα μια συστημική ή μαχόμενη (αλλά ρεφορμιστική και κατά βάση

κοινοβουλευτικής λογικής) αριστερά να τους μετασχηματίζει σε θλιβερό συγκολλητικό υλικό εκτόνωσης της οργής, αλλά και σταθεροποίησης του αστικού καθεστώτος.

Το αποτέλεσμα των **αυριανών εκλογών**, θα παίξει σημαντικό ρόλο την **επόμενη και πολύ δύσκολη μέρα**.

Το ζητούμενο ενός μαζικού και ανεξάρτητου από την αστική και ρεφορμιστική πολιτική, **πόλου της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς**, είναι αυτό που ορίζει τη βασική κατεύθυνσή μας λίγες ώρες πριν την κάλπη.

Το **NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση** καλεί το διάσπαρτο αντικαπιταλιστικό δυναμικό, ειδικά αυτό της κομμουνιστικής αναφοράς, να συστρατευτεί σε αυτή την προοπτική, με πρώτο βήμα την **αποφασιστική ενίσχυση της ANTAPΣYA** στις αυριανές εκλογές.

Ακολουθεί ολόκληρο το άρθρο στην ΕΣΤΙΑ

Η ΕΛΛΑΣ ΣΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ

Τό τέλος τής Μεταπολιτεύσεως,
ή συντριβή τής Αριστεράς

ΜΕ ΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ εκλογές του 2019, κλείνει έντελώς, «σφραγίζεται», ό πολιτικός κύκλος που άνοιξε στην πατρίδα μας μετά την επιστροφή τής Δημοκρατίας στην Ελλάδα. Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής νομιμοποίησε τό 1974 τήν Αριστερά καί αύτή έκτοτε, παρά τήν Ισχή κοινοβουλευτική δύναμή της καί τήν μειωμένη πολιτική επιρροή της, εξούσιαζε τήν χώρα. Ήλεγξε τό πανεπιστήμιο, γι' αυτό καί έως τώρα υπερασπίζεται μετά πάθους τό άσυλο. Ήλεγξε τά Μέσα Ένημερώσεως μέ τέως στελέχη της, φοιτητοπατέρες, σέ διευθυντικές θέσεις. Κέρδισε τόν κόσμο τής διανοήσεως, καθοδήγησε τό συνδικαλιστικό κίνημα σέ ακραίες θέσεις, φλέρταρε μέ τά επαναστατικά άκρα. Στά χρόνια αύτά, ή Αριστερά καλλιέργησε στόν λαό ένα αίσθημα Ιδεολογικής «πρωτοπορίας» καί «ήθικής» άνωτερότητας. Φιλοτέχνησε τόν μύθο ότι οί χασομέρηδες σκεπτόμενοι των καφενείων -κατά κανόνα γόννοι αστών- έβλεπαν πίο μπροστά από τούς υπολοίπους. Μας περιέγραφαν πώς ένας άλλος κόσμος είναι έφικτός. Κόσμος στόν όποιο δέν θά χωρεί έκμετάλλευσις του άνθρώπου από άνθρωπο. Κόσμος που κατέρρευσε μπροστά στα μάτια της όταν έπεσε τό τείχος τό 1989.

Η παγκοσμιοποίησή και η κρίσις του φιλελεύθερου υποδείγματος στον χρηματοπιστωτικό τομέα γρήγορα ανέστησε τις αὐταπάτες και ἔφερε τὴν Ἀριστερά στὴν αγαπημένη θέση της. Τό σόκ τῆς χρεοκοπίας και ἡ κατάρρευσις τῶν σοσιαλιστῶν τοῦ ΠΑΣΟΚ τό 2010, ἔφερε τὴν Ἀριστερά μπροστά στίς ἱστορικές εὐθύνες της νά αποδείξει πῶς ὅλα ὅσα ἔλεγε εἶναι ἐφικτά. Τό ΚΚΕ ἐξυπνα δέν σήκωσε τό γάντι. Ἀντιθέτως. Υπεράσπισε τό αστικό κοινοβούλιο ἀπό τὴν εἰσβολή ακραίων στοιχείων, ἐνῶ στὴν κρίση τοῦ 2015 δήλωσε εὐθέως πῶς δέν πρέπει νά φύγουμε ἀπό τό εὐρώ. Ἡ ἄλλη ἐκδοχή τῆς Ἀριστεράς, ἡ παράδοξος καλούμενη ἀνανεωτική και ριζοσπαστική, ἡ πιό «ἀνοικτή» στίς ἰδέες ἀπό τούς κομμουνιστές, σήκωσε ὁμως τό γάντι. Διεκδίκησε τὴν ἐξουσία. Καί ἐκμεταλλευομένη τῆς συνθήκης, τὴν κέρδισε. Ἡ διακυβέρνησις ἐδειχνε γι' αὐτὴν στὴν ἀρχὴ μιὰ εὐχάριστη ἐκδρομή. Ἀπεδείχθη ὁμως μιὰ ἰδιαίτερος δυσάρεστη ἐμπειρία. Οἱ πεφωτισμένοι μέ τὴν ὑπερήφανη διαπραγμάτευση, ἀφοῦ ἔταλαντεύθησαν νά εἰσβάλουν στό Νομισματοκοπείο, ἀντίκρυσαν τόν γκρεμό και ὀπισθοχώρησαν. Ἐπαθαν ναυτία στὴν θέα του. Ἀργότερα δήλωσαν πῶς εἶχαν αὐταπάτες. Μετά πῶς ἦταν ἀφελεῖς. Καί τέλος ἐθεώρησαν πῶς τούς τὴν εἶχαν «στημένη». Προφανῶς και τούς τὴν εἶχαν... στημένη. Αὐτὴ ἡ πολιτική ἀνορθογραφία ἦταν ἀσύμβατη μέ τό εὐρωπαϊκό πολιτικό υπόδειγμα.

Τό τέλος αὐτῆς τῆς σχεδόν πενταετίας βρίσκει τὴν Ἀριστερά συμβιβασμένη και βαρειά ἡττημένη. Συμβιβασμένη σέ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νά ἀπονέμει δημοσίως ἐπαίνους στόν ἀπερχόμενο Πρωθυπουργό Ἀλέξη Τσίπρα ο μισητός ἐχθρός του Βόλφγκανγκ Σώμπλε. Ἡττημένη, γιατί ἀπεδείχθη στὴν πράξη, και τό κατάλαβαν καλά οἱ Ἕλληνες, πῶς ἡ Ἀριστερά μόνον ὡς δύναμις διαχειρίσεως ἔχει θέση στόν κόσμον τῆς Εὐρώπης και στό σύστημα τῆς ἐλεύθερης οἰκονομίας. Ὁχι ὡς ἀνόητος ταραξίας διαδηλωτής. Ἡ διακυβέρνησίς της, ἀν δέν στοίχιζε τόσο ἀκριβὰ τό καλοκαίρι τοῦ 2015, θά ὑποστηρίζαμε πῶς ὑπῆρξε χρήσιμη στούς Ἕλληνες. Ὅτι προεβλήθη ὡς ἐναλλακτική πρότασις διακυβερνήσεως τῆς χώρας ἀπό τό 1974 και μετά, κατέρρευσε μέ θόρυβον στὴν πράξη. Τέτοια Ἀριστερά δέν θά δοκιμάσει ξανά ποτέ ὁ Ἕλληνας. Εἶδε στὴν καθημερινότητά του τί ἐστὶ βερύκοκο, και μάλιστα ἀριστερό.

Ὑπό αὐτὴν τὴν ἐννοια, ὁ Ἀλέξης Τσίπρας εἶναι πράγματι ἓνα ἱστορικό πρόσωπον: εἶναι ὁ πρῶτος και ὁ τελευταῖος ἐκλεγμένος πρωθυπουργός αὐτῆς τῆς Ἀριστεράς. Στό μέλλον ἄλλη τέτοια δέν μπορεῖ νά υπάρξει. Μόνον μέ τὴν λεοντὴ τοῦ σοσιαλιστῆ-σοσιαλδημοκράτη μπορεῖ νά ἐπιβιώσει και ἐκεῖνη και ὁ ἴδιος ὁ Τσίπρας στό πολιτικό παιγνίδι. Συνεπῶς, αὐριο δέν ἐπιστρέφει ἀπλῶς ἡ ΝΔ στὴν ἐξουσία, δὲν ἐκλέγεται ὁ υἱός τοῦ Κωνσταντίνου Μητσοτάκη πρωθυπουργός πολὺ πιό εὐκόλως ἀπὸ ὅτι ἐξελέγη ὁ ἴδιος ὁ ἐπίτιμος (τρία χρόνια τοῦ πήρε).

Αὐριο μέ τὴν ψήφον μας σφραγίζεται δραστικῶς ὁ κύκλος τῆς Μεταπολιτεύσεως. Καί ἡ τελευταία περιέργεια πού εἶχαμε νά δοκιμάσουμε ὡς λαός ἓνα ἄγνωστο φεῦγει. Τώρα στό

άνοιγμα τού νέου κύκλου έρχεται ένα νέο αίτημα στό προσκήνιο: ή επανίδρυσις τής χώρας. Τό ξερρίζωμα των νοοτροπιών τής Μεταπολιτεύσεως, πού καθήλωσαν τήν χώρα. Ό Κυριάκος Μητσοτάκης έχει μπροστά του τιτάνιο έργο νά φέρει εις πέρας. Στό μέτρο πού θά ικανοποιεί τίς απαιτήσεις τού νέου ιστορικού κύκλου -έχει όλες τίς προϋποθέσεις- θά τόν ακολουθούμε. Ή Ελλάς δεν πρέπει απλώς νά ανήκει στήν Δύση. Πρέπει καί νά είναι Δύσις.

=====

**(1) Έγινε προσπάθεια να κρατηθούν η γραμματική, στίξη, τονισμοί κλπ του πρωτότυπου κειμένου, που χρησιμοποιεί η εφημερίδα ΕΣΤΙΑ*

**(2) Το κείμενο βασίζεται σε σχόλιο που αρχικά έγινε σε μέσο μαζικής δικτύωσης*